

[Carl Petersen.]

Der er visse kredse i Danmark, der mener, at vi straks må gå ind i fællesmarkedet, hovedsagelig for at sikre vor landbrugseksport til Tyskland i venteperioden. Over for den betragtning må man vel sige, at det er et meget vidtrækkende skridt for Danmark at gå ind i de seks, og at et sådant skridt næppe bør tages, uden at man har sikkerhed for, at den brede løsning virkelig realiseres. Som det fremgik af udenrigsministerens redegørelse, har vi i dag ikke nogen sådan sikkerhed. Den engelske regering er ganske vist indstillet på at søge optagelse i fællesmarkedet, men kun på visse betingelser, og efter alt at dømme er de betingelser, som den britiske regering stiller, ikke acceptable for alle de seks medlemslande i fællesmarkedet. Dertil kommer, at man fortsat må sætte et spørgsmålstegn ved, om general de Gaulle ud fra politiske overvejelser vil være rede til at lade Storbritannien komme ind i fællesmarkedet, hvilket sandsynligvis vil medføre en begrænsning af Frankrigs magt inden for Fællesskabet.

Når dette er sagt, må man retfærdigvis også spørge, om et isoleret dansk medlemskab af fællesmarkedet virkelig vil tjene Danmarks interesser i den foreliggende situation. Der vil jo nok under denne debat fra anden side blive fremført en række tal, der skal vise, hvilken skadelig virkning det har haft på vor landbrugseksport til de seks, at Danmark står uden for fællesmarkedet. Jeg synes derfor, der kan være grund til at gøre opmærksom på visse kendsgerninger vedrørende udviklingen i Danmarks samhandel med de seks og de syv i tiden siden EFTAs oprettelse i 1959.

Industrieksporten er i denne periode mere end fordoblet, fra 4 milliarder kr. til 8 milliarder kr. Deler vi industrieksporten op på de to markedsgrupper, vil vi se, at eksporten til de seks også praktisk taget er fordoblet fra knap 1 milliard kr. til knap 2 milliarder kr. Fællesmarkedets ydre toldmur har således ikke forhindret en kraftig

ekspansion i den danske industrieksport til disse lande, hvilket er overordentlig glædeligt. Industrieksporten til EFTA-landene er steget endnu mere, nemlig fra knap 1,5 milliarder kr. til 3,5 milliarder kr.

Vender vi os til landbrugseksporten, må det slås fast, at eksporten til de seks har holdt sig uforandret på ca. 2 milliarder kr., selv om der har været visse svingninger undervejs.

Det er rigtigt, at der er sket en nedgang i vor eksport til Tyskland på mellem 100 og 200 millioner kr., men denne nedgang er altså blevet opvejet af en øget eksport til de andre fællesmarkedslande. Samtidig er vor landbrugseksport til EFTA-landene, som udenrigsministeren også nævnte, steget med omkring en tredjedel, hvilket især skyldes en kraftig udvidelse af eksporten til England fra 2,1 til 2,7 milliarder kr., men også en forøget eksport til de andre EFTA-lande — her er tale om Schweiz og Sverige.

Når man ser på disse tal, er det ikke indlysende, at Danmarks lykke ville være gjort, blot vi meldte os ind i de seks, uanset om vi dermed skulle forlade EFTA. Dette synspunkt bestyrkes, når man ser på visse andre problemstillinger, som også er af betydning for Danmarks valg.

En af de ting, der især frister dansk landbrug inden for de seks, er de høje fødevarerpriser. Man må imidlertid huske, at højere fødevarerpriser betyder stigende leveomkostninger og dermed forringet konkurrenceevne for eksportindustrien. Hertil kommer, at et højt landbrugsniveau uundgåeligt fører til produktionsudvidelse, således at man bliver stillet over for at skulle bære tab ved at afsætte en stigende overskudsproduktion til verdensmarkedspriser. Hertil vil nogle jo nok indvende, at det tab kan man få dækket fra fællesmarkedets landbrugsfond. Det er måske rigtigt, men tilbage bliver dog, at tabet skal bæres, og at Danmark også vil være bidragyder til landbrugsfondén. Under alle omstændigheder vil der her være tale om en urationel anvendelse af produktive